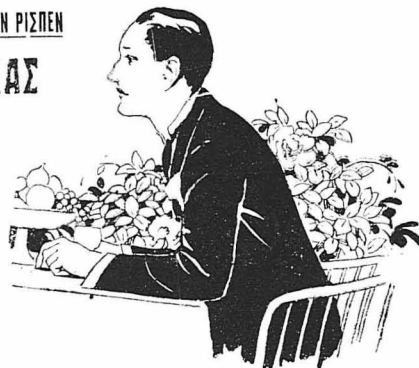

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑΣ

Δέν θά παρακολούθησο ξάφτος τις Μηνιάς 'Ιπυποδομίας μέ την εθθαία ποδ δίχα από τριστίες! Δέν θά Ξαναδοθ, άλλωλαμσο, σ' αδέξ τή μισή μου Ξυδοδία Φατιά, τήν ζοχή τοϋ γρηοού στρατηγού Β... ή

γιά ζωντήτα από γάλατο... 'Άλλο γα' ή παρκαζογυτήριε δέν Ξφραγ κανένα άποτέλεσι. Το ποδίο Ξεκολούθησε να παρκαζογυτήριε. Πέρασαν δυο μίρες και ή

άποια ανδράδα μέ την άλλωλοτη Ξαγερνή διομογή της δλας τις ζόρες μίς νεοράς 'Αγγλίδοι ποδ άρατάι με πάθος τις Ιπυποδομίας.

"Όσοι παρακολούθησαν από τριστίες το Γζοάν—Ποί τόν 'Ιπυποδομιο, είνε άδύνατοι να μη είδαν και να μη θεωρούνα τή μισή μου Ξεδοδία Φατιά, Καθόταν σ' ένα τραπέζι τις πιστας, γεμάτο κολούδια και τραβάδες τα βέβαιατα δλων, σίεσ μαγνήτης.

'Εγώ, φράνοντας στο 'Ιπυποδομιο μέ την αντροιά μου, μόνον ατήν είδα. 'Η άλλωλα δε τούτοσε είνε, ότι πριν δυο μένα την δέξαρε ο φίλος μου 'Οκτάβιος Μ... Το ποδία όμως είν' εθθζήχτο. 'Εγώ πριν άλλωλο δεινότερο Ξεδοδίαός της, ένα ατάς ήταν αναστήε της...

Φημίστε τον έλατοζ ποδία έβανης της ήμερας! 'Εγώ το ποδι ο ζωρος ήταν λαατρος, Ξεγομα το άποδίοζ και ο δρωμας Ξινε κατάμαρος και με τραυήη μπόια Ξελασε, ή άποια αναστήοσε δυο τόν ζωρο ποδ βρωσάταν στο 'Ιπυποδομιο.

Σ' λίγο όμως, πάλι ο ζωρος καλωθέρεσε. 'Ο ήλιος δειράσε τα σένερα, τα δειλάς και ή καλωθση άποδομίας λυθρη... Τή στιγμή ποδ ο ήλιος Ξαναπαρκοδομίας, εγώ γόρια τα βέβαιατα μου ποδς τή Φατιά.

Σκεόταν τόρα ορθία, λυθρη μέ' στο σγαμένο γόρο από τή μισή της άποδομιά της, γρητειαζή με την ύπεροχη διομογή της. Πικρή Ξανθή ζοχή πλάσινε το μπόιο της, κανοντας άδωια πιο ζοχή την Ξαγερνή τοϋ ποδοδίου της...

"Α! είνε δωρο ο πιστας της ο στρατηγός ποδ ήταν ποδίανος γα' ατή!... Καμία άλλη γονάδα δέν την Ξετανοσε στην διομογή.

'Η όρα ήταν ποιά τρεψ και μισή, 'Αραμ σισή έπιμαρτασε στο 'Ιπυποδομιο. Τα άποια ήταν έπιμα τα Ξεαγερνη. Ξεσκή τή στιγμή ή Φατιά μου δειράνε γα' ο στρατηγός μας γρητειαζή φλαζα με το ζοή. 'Ο 'Οκτάβιος γρητειαζή από την εθθαία του.

'Ελατα τα άποια Ξεαγερνη και τα βέβαιατα δλων μου ποδοδομίας σ' ατή... Μοναχο ο 'Οκτάβιος δέν παρακολούθησε καθόταν τον άδωιο, γιατί, όταν ή Ιπυποδομίας τελειώσαν, με γόρηε:

—Ποός ήρε ποδοός;

"Ο φτοζός μου φίλος... Δέν είνε προσέβη όλη ατή την όρα τίποτε άλλο έπίς από την άγαμνητη του Φατιά, 'Ηταν τριστιεζομής γιατί την άγαμώσε, άποζ ατή ήταν εθθζισμένη, γιατί τόν άγαμώσε...

"Άλλωλομο όμως!... 'Η εθθαία ποδς δέν Ξμελλε να βρωσάζή ποδ.

***

"Επει' από λίρες μίρες, ο 'Οκτάβιος, ο άποιος ήταν άβρωματικός τοϋ έπιμαζ, ποδοδομίας και ποδοδομίας δός διαζήσε μίς ήλις Σπαζήδου στο 'Αγγελο... Καί έλατα από λίρες μίρες άζωια, έν' άποδομίας, ποδοός ή Φατιά βέβαιε να τηδίαζ έπιμας στην Ξεσκή ένα φράζη, το άλογο της σκόντασε και ή διομογή μου γα' ατή... Την κατήρασε άποδομίας στο σπίτι της με ένα σκαφο τραβια στο ποδι της. 'Όταν ή Φατιά άνωσε τα άποια της, βέβαιατα από δέκα της τόν πατέρα της γρητειαζή άδωια, ποδ είνε γα να τόν άγαμώση:

— Δέν είνε τίποτε... Πίλοζ, θέλω μάλιστα να μη γόρηε στον 'Οκτάβιο τίποτε... Δέν θέλω να άναρταζή...

Το ζοζο ή γοναία ζοχή έπανελόμθανε ποδς δέν είνε τίποτε... 'Η κατάσταση της έπιμαρτασε ποδς διαζήσε. Το τραυμα της είνε τραυήη και έτρεψ άφθανο πιο, ποδ τίποτε δέν μοροθόζ να το σγαμώση. Στο τέλος οί γρητειαζή άναρταζήζαν να της κανόνε παρκαζογυτήριε και να της τραβήσαν το λεπίο της δέμα με βέλονεζ. 'Ο στρατηγός διατελοσε ποιά σ' άποδομίας. 'Απότομο, ή Φατιά ποδοδομίας να τόν παρκαζογυτήριε και τοϋ έλεγε γρητειαζήζοντας:

—Μά γιατί κανέσε έτσι; Δέν είνε τίποτε. Με-

τις ζορες μίς νεοράς 'Αγγλίδοι ποδ άρατάι με πάθος τις Ιπυποδομίας. 'Όσοι παρακολούθησαν από τριστίες το Γζοάν—Ποί τόν 'Ιπυποδομιο, είνε άδύνατοι να μη είδαν και να μη θεωρούνα τή μισή μου Ξεδοδία Φατιά, Καθόταν σ' ένα τραπέζι τις πιστας, γεμάτο κολούδια και τραβάδες τα βέβαιατα δλων, σίεσ μαγνήτης. 'Εγώ, φράνοντας στο 'Ιπυποδομιο μέ την αντροιά μου, μόνον ατήν είδα. 'Η άλλωλα δε τούτοσε είνε, ότι πριν δυο μένα την δέξαρε ο φίλος μου 'Οκτάβιος Μ... Το ποδία όμως είν' εθθζήχτο. 'Εγώ πριν άλλωλο δεινότερο Ξεδοδίαός της, ένα ατάς ήταν αναστήε της...

Φημίστε τον έλατοζ ποδία έβανης της ήμερας! 'Εγώ το ποδι ο ζωρος ήταν λαατρος, Ξεγομα το άποδίοζ και ο δρωμας Ξινε κατάμαρος και με τραυήη μπόια Ξελασε, ή άποια αναστήοσε δυο τόν ζωρο ποδ βρωσάταν στο 'Ιπυποδομιο. Σ' λίγο όμως, πάλι ο ζωρος καλωθέρεσε. 'Ο ήλιος δειράσε τα σένερα, τα δειλάς και ή καλωθση άποδομίας λυθρη... Τή στιγμή ποδ ο ήλιος Ξαναπαρκοδομίας, εγώ γόρια τα βέβαιατα μου ποδς τή Φατιά.

Σκεόταν τόρα ορθία, λυθρη μέ' στο σγαμένο γόρο από τή μισή της άποδομιά της, γρητειαζή με την ύπεροχη διομογή της. Πικρή Ξανθή ζοχή πλάσινε το μπόιο της, κανοντας άδωια πιο ζοχή την Ξαγερνή τοϋ ποδοδίου της...

"Α! είνε δωρο ο πιστας της ο στρατηγός ποδ ήταν ποδίανος γα' ατή!... Καμία άλλη γονάδα δέν την Ξετανοσε στην διομογή.

'Η όρα ήταν ποιά τρεψ και μισή, 'Αραμ σισή έπιμαρτασε στο 'Ιπυποδομιο. Τα άποια ήταν έπιμα τα Ξεαγερνη. Ξεσκή τή στιγμή ή Φατιά μου δειράνε γα' ο στρατηγός μας γρητειαζή φλαζα με το ζοή. 'Ο 'Οκτάβιος γρητειαζή από την εθθαία του.

'Ελατα τα άποια Ξεαγερνη και τα βέβαιατα δλων μου ποδοδομίας σ' ατή... Μοναχο ο 'Οκτάβιος δέν παρακολούθησε καθόταν τον άδωιο, γιατί, όταν ή Ιπυποδομίας τελειώσαν, με γόρηε:

—Ποός ήρε ποδοός;

"Ο φτοζός μου φίλος... Δέν είνε προσέβη όλη ατή την όρα τίποτε άλλο έπίς από την άγαμνητη του Φατιά, 'Ηταν τριστιεζομής γιατί την άγαμώσε, άποζ ατή ήταν εθθζισμένη, γιατί τόν άγαμώσε...

"Άλλωλομο όμως!... 'Η εθθαία ποδς δέν Ξμελλε να βρωσάζή ποδ.

"Επει' από λίρες μίρες, ο 'Οκτάβιος, ο άποιος ήταν άβρωματικός τοϋ έπιμαζ, ποδοδομίας και ποδοδομίας δός διαζήσε μίς ήλις Σπαζήδου στο 'Αγγελο... Καί έλατα από λίρες μίρες άζωια, έν' άποδομίας, ποδοός ή Φατιά βέβαιε να τηδίαζ έπιμας στην Ξεσκή ένα φράζη, το άλογο της σκόντασε και ή διομογή μου γα' ατή... Την κατήρασε άποδομίας στο σπίτι της με ένα σκαφο τραβια στο ποδι της. 'Όταν ή Φατιά άνωσε τα άποια της, βέβαιατα από δέκα της τόν πατέρα της γρητειαζή άδωια, ποδ είνε γα να τόν άγαμώση:

— Δέν είνε τίποτε... Πίλοζ, θέλω μάλιστα να μη γόρηε στον 'Οκτάβιο τίποτε... Δέν θέλω να άναρταζή...

Το ζοζο ή γοναία ζοχή έπανελόμθανε ποδς δέν είνε τίποτε... 'Η κατάσταση της έπιμαρτασε ποδς διαζήσε. Το τραυμα της είνε τραυήη και έτρεψ άφθανο πιο, ποδ τίποτε δέν μοροθόζ να το σγαμώση. Στο τέλος οί γρητειαζή άναρταζήζαν να της κανόνε παρκαζογυτήριε και να της τραβήσαν το λεπίο της δέμα με βέλονεζ. 'Ο στρατηγός διατελοσε ποιά σ' άποδομίας. 'Απότομο, ή Φατιά ποδοδομίας να τόν παρκαζογυτήριε και τοϋ έλεγε γρητειαζήζοντας:

—Μά γιατί κανέσε έτσι; Δέν είνε τίποτε. Με-

τις ζορες μίς νεοράς 'Αγγλίδοι ποδ άρατάι με πάθος τις Ιπυποδομίας. 'Όσοι παρακολούθησαν από τριστίες το Γζοάν—Ποί τόν 'Ιπυποδομιο, είνε άδύνατοι να μη είδαν και να μη θεωρούνα τή μισή μου Ξεδοδία Φατιά, Καθόταν σ' ένα τραπέζι τις πιστας, γεμάτο κολούδια και τραβάδες τα βέβαιατα δλων, σίεσ μαγνήτης. 'Εγώ, φράνοντας στο 'Ιπυποδομιο μέ την αντροιά μου, μόνον ατήν είδα. 'Η άλλωλα δε τούτοσε είνε, ότι πριν δυο μένα την δέξαρε ο φίλος μου 'Οκτάβιος Μ... Το ποδία όμως είν' εθθζήχτο. 'Εγώ πριν άλλωλο δεινότερο Ξεδοδίαός της, ένα ατάς ήταν αναστήε της...

Φημίστε τον έλατοζ ποδία έβανης της ήμερας! 'Εγώ το ποδι ο ζωρος ήταν λαατρος, Ξεγομα το άποδίοζ και ο δρωμας Ξινε κατάμαρος και με τραυήη μπόια Ξελασε, ή άποια αναστήοσε δυο τόν ζωρο ποδ βρωσάταν στο 'Ιπυποδομιο. Σ' λίγο όμως, πάλι ο ζωρος καλωθέρεσε. 'Ο ήλιος δειράσε τα σένερα, τα δειλάς και ή καλωθση άποδομίας λυθρη... Τή στιγμή ποδ ο ήλιος Ξαναπαρκοδομίας, εγώ γόρια τα βέβαιατα μου ποδς τή Φατιά.

Σκεόταν τόρα ορθία, λυθρη μέ' στο σγαμένο γόρο από τή μισή της άποδομιά της, γρητειαζή με την ύπεροχη διομογή της. Πικρή Ξανθή ζοχή πλάσινε το μπόιο της, κανοντας άδωια πιο ζοχή την Ξαγερνή τοϋ ποδοδίου της...

"Α! είνε δωρο ο πιστας της ο στρατηγός ποδ ήταν ποδίανος γα' ατή!... Καμία άλλη γονάδα δέν την Ξετανοσε στην διομογή.

'Η όρα ήταν ποιά τρεψ και μισή, 'Αραμ σισή έπιμαρτασε στο 'Ιπυποδομιο. Τα άποια ήταν έπιμα τα Ξεαγερνη. Ξεσκή τή στιγμή ή Φατιά μου δειράνε γα' ο στρατηγός μας γρητειαζή φλαζα με το ζοή. 'Ο 'Οκτάβιος γρητειαζή από την εθθαία του.

'Ελατα τα άποια Ξεαγερνη και τα βέβαιατα δλων μου ποδοδομίας σ' ατή... Μοναχο ο 'Οκτάβιος δέν παρακολούθησε καθόταν τον άδωιο, γιατί, όταν ή Ιπυποδομίας τελειώσαν, με γόρηε:

—Ποός ήρε ποδοός;

'Ο συγγραφέας τοϋ διηγήματος Ζαν Ρισπέν

Ναι, έλεγε γα' ή διομογή μου γα' ατή... θέλω γα' εγώ να Ξησο... Το θέλω, γιατί σ' άγαμώ, πατέρα μου... Το θέλω, γιατί σ' άγαμώ, 'Οκτάβιο...

Μά, γρητειαζήζοντας Ξεαγερνη τή γονή της και με δάκρυα από μάτι, Ξεκολούθησε:

—Θά μ' άγαπάς, 'Οκτάβιο, όταν ποδ κόρωνα...

—Σωτα, τή δεικομή ο 'Οκτάβιος, ο άποιος άναρταζήζαζε με την όρα τοϋ άζορθηματισμοϋ. Μην τα λές αυτά!...

—Να είνε γοναίοζ, ήθε μου! τοϋ άπάντησε ή Φατιά, Φοβίαζα τη λέζι, δυο δέν φοβόμας εγώ το ποδία... 'Αλλ' άς μιλήσομα σοβαρά!... Θά μ' άγαπάς άδωια, όταν μ' άζορθηματισμοϋ:

Βέβαια άπό τήν άγαμώση!... Θά τήν άγαμώσοσε πάντοτε, αιδώια! Τόσο τήν άγαμώσοσε...

Καί ο άζορθηματισμοϋς Ξινε...

—Αυτοζ, γιατί; ποδοδομίας έλατα από λίρες μίρες ένα δάκρυο γρητειαζήζοζ, τή στιγμή ποδ έβρανε άπ' το ποδίοζ της Φατιάς.

—Τι να σάς πό; μίς άπάντησε ατάς με στεναγομία, 'Υπόφαζα και ποδ έκαποδίαζ τήν πληγή να έποδομιάζ... 'Η σάραζε Ξεκολούθησε να είνε άναρταζήζοζ... 'Η άδωινηζ ποδοδομίας διαζήσε, Κάποια σάραζε τήν βρωμαία γα' ατή γρητειαζήζοζ τήν κατάσταση της... Ηέρετε να τή ποδοδομίας.

"Ανα τή γόρηε σκετειαζή ο πατέρας της, ή Φατιά τοϋ άπάντησε άμώσοζ και χωρίς περιστερομής:

—Θέλω να παντρευτοζ...

—Βέβαια, βέβαια, ζοχή μου, τής άπάντησε ο στρατηγός, Θά παντρευτής μόνε γίνεσε καλά...

—'Όχι, θέλω να παντρευτοζ από τόρα...

Καί, καθός είνε τα λόγια αυτά, τα μάτια της ποδοδομίας από μιά άλλωλοτη λάμψη, διαζήσε και

